

saa senere for Landets øvrige Kommuner blive vedtaget saadanne Bestemmelser som dem, der nu ere indførte i Lovforslaget, kan man jo altid udvide dem til ogsaa at gælde Thorshavn, men jeg finder det rimeligt, at denne Kommune maa vente, til det Tidspunkt mulig en Gang maatte indtræde, da en radikal Omvæltning i de kommunale Forhold her i Landet finder Sted. Efter min Mening kan en saadan Ventetid saa vist ikke medføre nogen Skade. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale de af Flertallet stillede Ændringsforslag. Jeg finder ingen Grund til at komme ind paa Enkeltheder, idet disse tilstrækkelig ville være motiverede ved den Sammenstilling af Forslagene af 1901 og 1902, som findes trykt som Bilag 2 til Betænkningen. Jeg skal altsaa foreløbig indskrænke mig til disse korte Bemærkninger.

Bærentsen: Den ærede Ordfører begyndte med at henvise til Betænkningen og de dertil vedhæftede Bilag. Jeg tvivler naturligvis lige saa lidt som den ærede Ordfører om, at ærede Medlemmer med Flid have dyrket denne Betænkning og gennemlæst disse Bilag. Jeg behøver heller ikke mere end den ærede Ordfører at fordybe mig i Sagens Forhistorie, og det skal jeg altsaa ikke gøre, ligesom jeg skal følge den ærede Ordfører i ikke at gaa nøje ind paa de Divergenser, der ere mellem os. Mindretallet har herom i Betænkningen sagt, at det ikke mener, der med Føje kan rejses principielle Indvendinger mod den Ordning, som Lovforslaget indeholder paa de Punkter, som den ærede Ordfører omtalte. Jeg skal altsaa med Hensyn til Sagen i dens Almindelighed foreløbig i alt Fald ikke komme nærmere ind herpaa, men holde mig til Sagen som en Lokalsag, og her kan jeg ikke nægte, at Mindretallet maa lægge en afgørende Vægt paa, at Lagtinget i sin Samling 1902 enstemmig har tiltraadt dette Forslag. Nu sagde nok den ærede Ordfører, at Flertallet ikke mente, der kunde lægges nogen synderlig Vægt herpaa, fordi Lagtingets Anskuelse formentlig havde forandret sig fra det ene Aar til det andet. Det er rigtigt, at der i 1901 fra Lagtinget ved dettes Initiativ forelaa et andet Forslag, et Forslag, der

paa forskellige Punkter afviger fra det, som vedtoges i 1902, og som Tinget indstillede til Vedtagelse. Men jeg tror ikke, at den ærede Ordfører har Ret i, at der egentlig heri ligger, at Lagtinget, som han udtalte sig, har forandret Anskuelse fra det ene Aar til det andet. Der foreligger ikke i, hvad der overhovedet er fremkommet i skriftlig eller trykt Form fra Lagtingets Side i 1901, noget om de Punkter, hvorpaa Flertallet og Mindretallet skille sig. Men jeg mindes meget klart, at flere af disse Punkter vare endogsaa temmelig stærkt fremme under Forhandlingerne, bl. a. Spørgsmaalet om, hvorvidt Byraadet selv skulde vælge sin Formand, eller det skulde være en Formand, der tiltraadte ex officio, ligesom Spørgsmaalet om Forholdstalsvalgmaaden blev temmelig stærkt drøftet. Tinget mente imidlertid ikke, at det var rigtigt at drage disse Spørgsmaal frem, fordi man derved muligvis kunde lægge Sagen Vanskeligheder i Vejen. Sagen blev derefter paa ny forelagt af Regeringen i Samlingen 1902 og væsentlig i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Der forelaa altsaa fra Regeringens Side et Spørgsmaal til Lagtinget om, hvorvidt det vilde billige Forslaget i den Form. Derpaa har Tinget loyalt svaret, som det var dets Pligt, efter sin Mening, og det har svaret efter en meget nøje Drøftelse af disse forskellige Punkter. Ærede Medlemmer ville, hvis de undersøge Bilagene, se, at Lagtingets Udvalgs Flertal endog var stemt for, at gaa et ikke ringe Skridt videre, end Regeringsforslaget gik, særlig med Hensyn til Kvinders Valgret, idet det mente, at det ikke var rigtigt at standse, hvor Regeringens Forslag standser, nemlig med at give Valgret væsentlig til de ugifte Kvinder, men at man burde gaa videre og udvide den ogsaa til de gifte. Dette er altsaa Lagtingets Standpunkt. Dette havde naturligvis ifølge sin Stilling ingen anden Vej, at gaa end at give et aabent og loyalt Svar paa det Spørgsmaal, der rettedes til det fra Regeringen: Er Tinget enigt eller ikke? Dertil svarede det, at det var enigt. Jeg ser ikke, at der kan rettes nogen Indvending herimod, eller at man med Rette kan fremstille Sagen saaledes, at Tinget har forandret Anskuelser fra den ene Gang til den anden.